C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer 40000 - Chum J.S. - Povídky.pdb

PDB Name: Chum, Jan Sebastian - Warhammer
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.5.2007
Modification Date: 13.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jan Sebastian Chum
WARHAMMER 40 000

MĚSTO STŘÍBRNÝCH ĎÁBLŮ
Ticho. Jediná věc, kterou člověk v tu chvíli vnímá, je ticho. Dohání vás k šílenství, trhá vaše vědomí na kusy, vábí myšlenky do nepředstavitelných dálek, do kobek utrpení a bolesti. Nepředstavitelnost toho okamžiku nedovolí ani vašemu tělu se pohnout, zareagovat, prostě nic… až když se rozezní jejich zbraně, začnete se cítit ohrožení. Pak, naneštěstí, už bývá příliš pozdě.
„Blíží se pane, právě překonaly nízký orbit," ozvalo se ze sluchátek.
„Chápu. Čtvrtá pěchotní konec." Šum ze sluchátek ustal.
„Tak za pár minut je tady máme, chlapi. Dnes se do města nedostanou!" Jeho slova zanikla v ohlušujícím lomozu, když nad jeho hlavou proletěl imperiální stíhač Hromový orel. Překonal pět set metrů, když ho z nebe sestřelil výboj zelené energie, za kterým se k zemi začaly snášet nezřetelné černé šmouhy. Monolity.
„Připravit! Pal!" ozvalo se z komlinku a baterie děl začaly posílat první střely proti přistávajícím výsadkovým modulům nepřítele.
První z Monolitů dopadly jen dvě stě metrů od linie držené říšskými vojáky. Ihned po dopadu se z jejich podivných zbraní začaly oddělovat masivní impulsy zelené energie a dopadat mezi obránce. Každý výbuch sebou vzal desítky životů.
Monolity se začaly otevírat, z jejich útrob se začaly valit davy stříbrných postav.
Střelba z lidských děl se soustředila na nejbližší Monolity. Jeden z nich dostal dva přímé zásahy a rozletěl se v energetické vlně, která s sebou vzala všechen jeho náklad. Pak se děla otočila proti zadním řadám nepřátel.
K linii ležící pěchoty se mezitím již hrnuly řady pomalých, zlověstných postav. V černém oparu roztavených hornin se pohybovaly stříbrné skelety, zlověstná zelená záře v prázdných očních důlcích, stejná jako v obrovských hlavních zářících zbraní. Kolem nohou pochodujících nepřátel se pohybovaly malé, pavoukům podobné stroje, obrovskou rychlostí se přibližující k obráncům.
Seržant křičel rozkazy. Nepřítel se blížil překvapivě pomalu, ale to nemuselo nic znamenat. Podíval se směrem k černé pláni plné několika kráterů s oranžovo bílými okraji. Pak se zadíval na jeden z nejbližších Monolitů. Podivný zelený krystal zářil, jakoby se nabíjel. Z ničeho nic se jedno z mnoha podivných děl otočilo a na vzdálenost dvou set metrů vystřelilo jeho směrem zelený výboj. Rychlá modlitba k Císaři bylo to poslední, na co se seržant zmohl. Energie rychle překonala vzdálenost mezi ním a místem svého původu a v okruhu třiceti metrů od bodu dopadu rozložila všechno kromě horniny. Bublající hmota keramitu a plastoceli bylo to jediné, co po seržantovi čtvrté pěchotní divize zbylo.
Vojáci leželi v jedné, přesné řadě. Výbuchy okolo každého z nich děsily, představa nechat se rozložit tou zelenou energií by nepotěšila nikoho, ale blížící se nepřátelé nejspíš jiný způsob smrti nepřinášeli. „Pal!" ozvalo se odkudsi a všichni začali střílet. Rudé laserové impulsy mizely v tělech blížících se nepřátel. Kovová těla byla řezána na kusy pod náporem energie laserů, torsa padala na zem a vybuchovala v záplavách zeleného světla. Byli ale mezi nimi i tací, kteří přežívali, což ale nebyl v jejich případě správný termín - spíše fungovali o několik okamžiků déle. Byli mnohem mohutnější než ostatní, zdáli se být nezničitelní. Lasery jimi procházely, aby vzápětí vypálené díry mohly být svařeny a opraveny jedním z desítek malých pavoukovitých robotků. Další a další střely mizely v nepřátelích a jejich řady řídly.
„Palbu zastavit!" zařval někdo zase a laserové zbraně dostaly možnost na chvíli vychladnout.
Před ležícími muži se poté, co vítr odvál zdvižená mračna prachu, objevil apokalyptický výjev zkázy. Padesát metrů od linie začalo moře trosek nepřátel. Všude ležely laserem rozřezané končetiny, těla a hlavy. Nejhorší ale bylo, že to všechno se pohybovalo. Ruce se křečovitě svíraly, poloviny těl se plazily směrem k obráncům, zelená světla očí se znovu rozžíhala. Mezi zbytky robotických nepřátel se pohybovali pavoukovití opraváři, ne větší než lidská dlaň, a rychle své pány zase sestavovali dohromady. Pomalu, ale jistě se začaly zbytky zase spojovat. Za tou zkázou se navíc rýsovaly další přistávající Monolity a další nekonečné řady postupujících nepřátel.
„Pal!" zařval hlas za zády gardistů zoufale a střelba začala nanovo. Lasery se prokousávaly sestavujícími se nepřáteli, jednotlivci se zvedali, aby se zase po několika zásazích snesli k zemi. Nohy, ruce, zbraně, hlavy, to všechno pavoukovití robotci přenášeli sem a tam podle toho, které torso bylo ještě funkční a schopné provozu, mezitím co

ostatní pavoukovci je opravovali. I přes neustálou palbu se několik robotických koster zvedlo a rezolutně pokračovalo v cestě k lidským vojákům.
Z davu ležících střelců se začaly ozývat zoufalé výkřiky a nadávky, prosby a modlitby, aby se nepřátelé už znovu nedávali do pohybu. Bohužel, takové snažení se zdálo být marné.
Bomba se snesla mezi postupující stříbrné přízraky a vykousla do jejich řad díru. Pilot věděl, že jedna bomba neznamená vítězství v bitvě, přesto na svou trefu byl pyšný. Jeho letoun se snesl k ochabující lidské linii, jejíž jedna část se dostala pod palbu, a zkropil robotické útočníky dávkou ze čtyř rotačních kulometů. Zkuste se teď sestavit, pomyslel si. Pak vyletěl nad vrstvu prachu, zvířeného přistávajícími Monolity, a zarazil se. Skrz mraky proudily stále další a další výsadkové moduly, dopadaly jemně a přesně na svá místa a vysílaly další a další bojové stroje. Viděl mezi nimi i některé větší, než jaké byly v první vlně útoku.
Jako jeden z privilegovaných, jestli se to tak v tuto chvíli dalo říct, věděl, že město je obklíčené ze všech stran neochabujícím kobercem chladných kovových monster. Zavřel oči a poslal modlitbu Císaři, pak odjistil další bombu do míst, kde se k lidem nepřátelé blížili příliš rychle.
Letoun prolétl nad členitým terénem asi dvacet metrů od vrcholků strmých a špičatých horninových štítů. Střely z jeho kulometů rvaly řady nepřátel na kusy, ale zdálo se to jako zbytečné. Spíš jakoby další a další kov jen nepřátelům dodával sílu, které ale zas tak moc navíc k dobytí města nepotřebovali.
Postupně se do prvních řad postupující invazní armády dostaly i těžší stroje než jen pěší vojáci. Roboti s obrovskými zbraněmi na ramenou nebo místo rukou, jejichž dolní polovinu trupu tvořil antigravitační kluzák, poletující podivné chapadlovito-pavoukovité stroje, vysílající další a další opravárenské robůtky do boje a zároveň vyrábějící nové z nepoužitelných součástek na bojišti. To všechno bylo doprovázeno tichem, přerušovaným jen příležitostnými explozemi a neustávajícím zvukem laserových zbraní.
Jakmile se nepřátelé dostali dost blízko lidem, okamžitě se první dvě řady říšských vojáků vypařily v zeleném světle za bolestného řvaní a ječení.
Lidé konečně mohli použít silnější zbraně s kratším dostřelem, a tak se mezi roboty snesly první várky z plamenometů a plasmových děl. Stříbrná těla pochodujících nepřátel se rychle pod náporem takových zbraní rozpadala. Přesto došlo na boj muže proti robotickému zabijákovi.
Vojáci se svými bajonety vyběhli v posledních záchvěvech hrdinství proti útočníkům. Cinkot zbraní na malou chvilku vystřídal zvuk laserů, bolestný jekot ale nezmizel. Nepřátelé byli tišší stále stejně děsivým způsobem.
Mezi kovovými bestiemi se prohnaly přízraky jako z nejhorších nočních můr - jakoby z jednoho z robotů zbyl jen hrudní koš, ale páteř byla prodloužena na délku dvou metrů. Tyto bytosti, dá-li se tak nazvat stroj, se vrhaly mezi obránce a trhaly je na kusy svými čepelemi, používajíc páteře jako biče. Na rukou měly ještě vrhače zelených výbojů, rozsévající smrt. Jejich rychlé pohyby nebylo možné sledovat, jen občas se zastavily, aby překonaly nečekaný odpor.
Postupně řady obránců prořídly. Někteří utíkali, zasaženi zelenými výboji, a rozpadajíc se litovali své zbabělosti. Strašlivé mlčení stříbrných strojů bylo jejich největší zbraní. Z některých lidských válečníků se při pohledu na lesklá, pohybující se robotická těla stávali blekotající blázni. Odolnější veteráni mnoha bitev pečlivě a s odstupem ničili kráčející kovová monstra, ale s tolika prchajícími, raněnými nebo šílenými ve svých vlastních řadách nemohli nikdy linii udržet. Pomalu, ale jistě se rozpadala.
Pak mezi útočníky nastoupili běsy jako ze samotných sfér zvrácených bohů - roboti pokrytí hnijícím masem, které zachytávalo o něco více střel než jen čistý kov, a další, obratní a rychlí, s podivnými zbraněmi na boj na blízko, připomínajícími halapartny. Procházeli řadami lidí a máchali svými zbraněmi, zanechávajíc za sebou cestu odseknutých paží a hlav. Na zasažené vojáky ale z těch zvrácených zbraní přecházely energetické výboje, zachvacujíc každého z nich, aby je mohly pomalu, ale jistě rozložit na onu bublající, neforemnou hmotu.
Brány města se uzavřely. Masivní keramitové pláty zajely do rýh a portálů, v zoufalé snaze zastavit postupující vlnu tichých zabijáků.
Kdyby jen lidé věděli, na čem stojí jejich město. Pouze povědomí o tom, že kolonie stojí na prastaré zapečetěné kobce rasy C´tan, vládců těch tichých stříbrných ďáblů, nemuselo k jejímu zničení vůbec dojít. Nyní však C´tan nedostali jinou možnost.
Obrovská mateřská loď ani nemusela celá procházet atmosférou. Jakmile se ukázalo, že město nehodlá své prastaré tajemství vydat celé, jediný živý tvor na palubě gigantické mnoha set tisícové pyramidální lodi vydal svým chladným robotickým sluhům pokyn. Mohutný paprsek dopadl přímo do středu města.
Veterán stál na místě a svou laserovou puškou střílel jednoho stříbrného útočníka za druhým. Kácel je jako stébla trávy, přesto jejich postup nezastavil. Pak ale přeci jen zastavili. Zůstali stát, a i když ještě střílelí ze svých smrtonosných vrhačů zelené energie, zůstali na místě.
Okolo stojícího muže prolétly desítky přízraků připomínajících jen hrudní koše s dlouhou páteří, mířily od města, jakoby před něčím utíkaly. Myšlenka na vítězství z jeho mysli vyplula, jakmile se otočil. Zelený paprsek, mířící z nebe za zdi města, byl předzvěstí konce. Ozýval se podivný zvuk, kterému muž nejdříve nerozuměl. Pak pochopil, že je to křik tisíců umírajících lidí, zvuk megatun škvařených materiálů. Pak se najednou zdi města rozletěly a vlna energie, která před sebou valila mohutnou vrstvu prachu, se blížila.
Laserová puška dopadla na popraskanou zemi pod ním. Jeho kolena dopadla do vrstvy tisíciletého prachu, pokrývajícího povrch celé planety, a za nimi mnoho kapek potu, který se uvolnil z mužových vlasů při dopadu. Zvedl hlavu a díval se na blížící se zelenou zkázu. Nepochyboval, že útočníci se zastavili právě na té hranici, kam už vlna nedojde, mimo nebezpečí. Věděl, že tohle je konec. Kolem se pryč od blížící se vlny plazili ranění, ale i utíkali ostatní vojáci. Věděl že je to zbytečné a slyšel, jak je za jeho zády tišší nepřátelé zabíjí, do jednoho.
Vlna, která k němu došla, byla nejdříve prachová. Cítil částečky a hrudky, usazující se na jeho brnění, a pak si pro něho

přišla smrt. Už jen metr a půl vysoká hradba zelené, světélkující energie, se přes klečícího přelila, objala ho vroucně a hladově. Přestal vidět a uvědomil si, že oči už nemá. Chvíli ještě slyšel, jak kolem něho řvou další a další, zasažení vlnou, svou duši obětoval Císaři s prosbou o pomstu a pak už nebylo nic.
Jediným zvukem ve městě byla po útoku jen nepatrná, jakoby zbabělá meluzína. Zhroucené budovy, roztavené ulice, nic už nepřipomínalo lidské město. Pak, najednou, se v ulicích začaly ozývat další zvuky, stejně tiché jako meluzína. Byly to kroky. Kovové, těžké kroky tisíců nohou. Postupovaly městem k jeho středu, aby splnily úkol svého vládce, sídlícího kdesi vysoko ve své vlajkové lodi.
Pochodovaly osvobodit dalšího z jeho rasy, další krutou a ničivou entitu ohromné síly a potenciálu, aby se po milionech let mohla znovu připojit k tažení C´tan.

VOJÁCI ŠTĚSTĚNY
Džungle okolo byla jako koberec, sice starý a nerovnoměrný, ale krásně a příjemně zelený a plný života. Šedá strážní věž byla jako prst ukazující k nebi, hrozící přítomným nebezpečím. Dva tmavě zelené stíny se na ni vyšplhaly snadno. Okované boty přimáčkly šťavnatá chapadla liány, která si doteď užívala dostatku světla plnými doušky. Polekaně se smrskla a zmizela ve spáře rozpraskaného povrchu věže. Dva průzkumníci těžce dosedli a oddechovali po namáhavém běhu. „Byl´s tu první.“ Vypustil namáhavě jeden z mužů s černým krytem proti slunci na helmě. „Jo, už to není to, co to bejvalo,“ poklepal si druhý na nohu a vytáhl z pouzdra na hrudi láhev. „Dáme si?“ vybídl prvního. „Ale jo.“ Jak voják natáhl ruku, začalo něco pípat na jeho zápěstí. Ucukl a zadíval se na kontrolky a malý radar. „Zapni si Auspex, něco se blíží.“
„Nejspíš jenom nějaký zvíře Izme, nic důležitýho,“ snažil se muž s lahví uklidnit druhého, ale přesto odjistil krátký Bolter na stehně a zapnul Auspex. Zařízení velikosti lidské ruky se rozzářilo a na půlkruhové výseči se objevil blížící se bod.
„Je sám. Nejspíš nějakej domorodec.“
„To těžko, pohybuje se to moc rychle.“
„Zkontroluj to tepelňákem,“ řekl muž s Auspexem, načež se druhý přikrčeně postavil a přiložil k oku dalekohledu podobné zařízení. Po malé chvilce se bezhlučně posadil.
„Nevim sakra, co to je. Takový parchanty sem ještě neviděl, úplně jiná stopa než lidská, i jinak vypadá a zdá se, že má bouchačku.“
„To je blbý, myslíš že to je rasové zařazení Tau?“
„Netušim, jiný bojeschopný jednotky než my a Tau by tu bejt neměly. Kdybychom se vyhnuli inkvizici, mohli jsme je prozkoumat, Izmi, myslíš na to, na co myslim já?“
„Sakra, tohle rozhodování nesnášim,“ odpověděl voják s dalekohledem. „Počkat, něco mam,“ zadíval se Izmael na Auspex.
„Jo, blíží se toho hodně kámo, a rozhodně ne jenom pěchota.“ Druhý voják neváhal a opět místo vzdálené asi padesát metrů zaměřil dalekohledem.
„Tak tohle už ale Tau sou, a je jich hodně, i těch druhejch parchantů. Zdá se, že se na naše lidi chtěj dostat z boku.“
„Tak něco uděláme?“
„Kurva, já nesnášim když todle říkáš Bastale!“ řekl Izmael, vypnul Auspex, rychle si loknul z láhve, podal ji Bastalovi, který si loknul dvakrát mohutně a podal ji zpátky, držel láhev ještě chvíli ve vzduchu, než si Izmi připravil pušku, pak se ostřelovač ještě jednou napil a zastrčil ji zpět na místo na hrudi. Oba se pak nahnuli, aby viděli na místo, kde se patnáctimetrové stromy tak neroztahovaly, a kde měl za chvíli projít nepřátelský konvoj.
„Sem na ty hnusy zvědavej.“
„Jo, budu jim nakopávat zadky podruhé v životě a nemůžu se dočkat!“
Na mýtinu jako první vyšlo podivné stvoření, vysoké a hubené, anatomicky podobné člověku. Pod malými černými očky z hlavy vystupoval obrovitý zobák, ze zadní strany hlavy trčely šedočerné ostny. Kůže byla hnědá až písková, čtyři prsty svíraly podivně tvarovanou zbraň, stejně tak pušku jako dvouruční sekeru. Vedle jeho nohy se najednou objevilo asi sedmdesát centimetrů vysoké čtyřnohé zvíře, připomínající chrta, ale se stejnými tělesnými prvky jako jeho podivný dvounohý pán. Ze stínu stromů se pak rychle a obratně objevili další čtyři dvounozí a asi dvanáct čtyřnohých stvoření se zobáky. Prohledávali okolí a bystře sledovali každý pohyb, bylo vidět, jak se snaží pokukovat po věži, na které byly zamaskováni dva odstřelovači. Jeden ze čtyřnohých probudil mezi kořeny stromu velkého dravce. Oba muži na věži by na místě podivných nepřátel ihned utíkali, ale ti se během mžiku oka změnili z ostražitých a křehkých stvoření na smrtící a zběsilé stroje. Zvíře, které se zvedlo ve své majestátnosti, byl asi dva a půl metru vysoký čtyřnožec s obrovskou tlamou, pokrytý tmavě hnědou srstí, hlavou podobnou koni, které mezi čelistmi vyčnívaly bělostné zuby, dlouhé jako lidské lýtko. Řev zobany opatřených vetřelců byl ohlušující, nejspíše řeč, kterou používali jen v boji. Vrhli se na obrovskou horu masa před sebou bez známky zaváhání. Nezdálo se, že by chtěli používat střelecké schopnosti svých zbraní, naopak, skákali na boky a záda zvířete, bodali a kousali. Obr pod nimi každou chvíli nějakého z nich strhnul a doslova rozžvýkal. Pak najednou z lesa přiletěl oválný shluk světla a zmizel v modro-rudé explozi uprostřed hlavy chlupatého dravce. Muži na věži celý výjev pozorovali s neskrývaným potěšením ze zkázy, ale modrý výboj je vrátil do reality. Zpod stínů vykročila tříprstá noha a jemně se rozložila na kořeni, vyčnívajícím ze země. Doposud krutí zabijáci se najednou změnili v pokorné mazlíčky, krčili záda v pro člověka nemožném úhlu, natahovali krky a vydávali tlumené skřeky. Pak se vynořil bojovník Kasty Ohně v plné kráse svého brnění. Dlouhá hlaveň jeho ničivé zbraně a naprosto nepochopitelně dokonale efektivní tvary brnění oslnily každého, ale průzkumníci na věži už dávno věděli, že vzhled není jediná technologická převaha Tau nad lidmi.
Ozval se na dálku skoro neslyšitelný zvuk hlasu, jak příchozí Tau začal klidně něco vysvětlovat. Mumlavé a hluboké

zvuky jeho jazyka se rozlévaly po okolí a ovzduší tíhlo. Přišel k mrtvole dravce a strčil do ní svou zbraní. Pak se podíval k věži a jeho ruka zmáčkla něco na podivuhodně vytvarované helmě. Několik destiček na ní zajelo do brnění a zbytek se složil na zádech. Objevila se holá hlava, pokrytá lesknoucí se tmavě modrou kůží, od malých úst až na široké čelo se táhl zářez, který se pomalu pohyboval. Jasně žluté oči se zadívaly na šedou hmotu věže. Oba muži na ní spočinuli naprosto ochromení zjevem cizince. Dosud žádný z nich neviděl jejich obličej, tedy ne když byli na živu. Po chvíli se Tau otočil, něco řekl jednomu z dvounohých stvoření a mávnul směrem ke stínům lesa. Objevili se dva další stejně vybavení jako on a za nimi postupovali další a další, promísení jak Tau, tak zobáky vybavení lovci a jejich čtyřnozí pomocníci. Nad hlavami se jim pohupovaly sondy, které občas zalétly do lesa, obkroužily strom, ale pak se zase připojily k průvodu. Někde uprostřed šel asi třímetrový bojový robot, jehož schopnosti si už oba průzkumníci ozkoušeli na vlastní kůži v bitvě před několika dny, kdy armáda Říše dosáhla povrchu planety.
„Dostaneš toho s bílými znaky na helmě, je to vůdce. Já dostanu toho nalevo od něj, co má ten počítač nebo co to je. Druhou ránu hned směřuj na robota."
„Dobře. Výstřel na dva. Raz. Dva!" Vzdálenost asi čtyřiceti metrů střely přeletěly s jen neznatelným zašustěním listů, zato následky již byly slyšet v dalekém okolí. Oba cíle padly s dírou v helmách okamžitě na kolena, jeden na záda, druhý hlavou k zemi. Další zmáčknutí spouští zapříčinilo jen pár jisker na těle bojového stroje, ale další dvě střely, které přišly okamžitě poté, ho již vyřídily. Stroj se těžkopádně skácel na jednoho vojáka před sebou. Střely létaly z věže stále dál, drtíc tak těla všech, kdo zrovna byli po ruce. Chladné hlavy a přesný zrak obou střelců pomalu decimovaly jednotku nepřítele, když najednou oba uslyšely podivné hučení. Nad jejich hlavami přeletěla jedna ze sond. Izmael se chopil ručního Bolteru ležícího mu u kolena a jednou střelou sondu sundal. Výbuch byl ohlušující. Jakmile se oba odvážili zvednout hlavy, na místech, kam stříleli, již nebylo nic než mrtvoly a troska jednoho stroje. Termovize dalekohledu ale odhalila několik blížících se postav, a oba střelci se bez okolků dali do příprav útěku. Izmael hodil svou pušku Bastalovi, odhalil nenápadný kotouč na pravém rameni a vytáhl z něho váleček tloušťky dvou prstů. Přiložil ho k okraji věže a zmáčkl malý výstupek. Skoba zajela hluboko do stěny. Bastal si všiml, že čtyřnozí lovci už dosáhli věže a jako ještěrky se s použitím svých drápů dali do šplhání po věži. Neváhal vytáhnout půlkilový granát, uchopil jeho dva konce, zatáhl, čímž odhalil drážkování, pak otočil obě držadla každé na jinou stranu a pomalu nechal drážkování, aby na sebe dosedlo. Nepatrné uspokojivé pípání a slabé zelené světélko mu ukázalo, že granát byl spuštěn, na rameno si hodil svou a Izmaelovu pušku. Ten se už připravoval na skok. Opřel se nohama o okraj věže a začal se spouštět na laně dolů na podloží pralesa. Nad sebou viděl Bastala, jak se spouští za ním. Jakmile dosáhl země, připravil svůj Bolter. Vedle něho dopadla puška. Mezitím co se Bastal spouštěl, si ale stvoření žijící uvnitř věže uvědomilo, že už nic nebrání expanzi na té krásně prosluněné ploše, a jeho zelené chapadlovité liány začaly rašit z šedého prefabrikátu. Skoba vyletěla do vzduchu a Bastal se poroučel zároveň s ní. Izmael viděl, jak se proti slunci skoba odjišťuje a letí dolů, až pak si všiml, jak padající tělo jeho spolubojovníka zakrývá zdroj světla Bastal dopadl na větev doléhající ke stěně věže, ale i tak si při pádu ošklivě pohmoždil ruku. Hned po něm spadla jen pár centimetrů od Izmaelovy hlavy skoba a zaryla se do země. Izmael pomohl poraněnému se posadit a pak zmáčkl tlačítko, čímž se lano začalo namotávat na ramenní kotouč. Uslyšel podivné vrčení a uvědomil si, že nad ním přes okraj věže koukají dvě pohupující se hlavy opatřené zobáky. Kývnul na raněného Bastala a ten se se zadostiučiněním usmál, když mačkal ovládací zařízení granátu připevněné na zápěstí. Výbuch byl jen asi šestnáct metrů nad nimi, a tak je úlomky věže zasáhly. Jakmile Bastal zmáčkl tlačítko, vyběhli směrem k nejbližším stromům, ale stejně Izmaela odhodil kus rozžhavené hmoty, který mu narazil do ramene. Nasupeně nožem odřízl lano, které se při cuknutí zaseklo na navíjecím kotouči a oba pospíšili dál do milosrdných stínů. Začalo se smrákat. S prudkým ochlazením spodních vrstev atmosféry vždy na této planetě přijdou deště. Za hodinu od začátku pronásledování - po výbuchu věže, průzkumníci narazili jen na dvě sondy nepřítele, a ty nebyly pro Izmaelovu přesnou mušku žádný problém. Představovaly ale jistotu, že o nich Tau vědí. Schovali se v kmeni mrtvého stromu, udušeného tou podivnou liánovitou rostlinou, jakou nalezli na staré hlídkové věži. Museli teď jen doufat, že nepřítel je mine, mezitím co vyhazovali zetlelé zbytky ve stromě, začal liják plným proudem. Zpěv zdejší zvířeny přestal, jakmile dopadaly první kapky, a teď kromě neustálého bušení nebylo slyšet nic. Bastalova levá ruka vypadala špatně. Kost prorazila kůži a svalstvo nad palcem, zápěstí bylo silně nateklé.
„Sakra, bolí to jako svině!"
„Na, todle si dej - plnou dávku," podával mu Izmael stříkačku.
„Izmi, je to moc velký sousto, co když to je předvoj armády?"
„Co když to sou průzkumníci, jako my?"
„Doufej, doufej, jau! To je děs, hele, ta kost se hejbe sama!"
„Svalová křeč, to je normální, neměl sis tolik honit ptáka."
„Aspoň mám nad kym, na mě se ještě nevykašlala."
„Nevíš jestli se na mě vykašlala, Kalhanis je planeta v segmentu, kde se pohybujou ty Eldarský piráti, nemůžou vysílat všechno, a když, je velká šance, že se ke mně ta zpráva vůbec nedostane, Ghala by mi napsala, že to skončilo."
„Jo, jasně, vem si, že na tuhle misi nás poslali, ani sami nevíme jak, a ona ti třeba posílá pořád zprávy na loď, přitom my trčíme na povrchu už pět dní, komunikace mezi lodí a povrchovými týmy je zakázaná, Izmi, stejně by ses to nedozvěděl."
„Mám strach, Baste, hodně velkej strach, že to buď nezvládnu teď, nebo v příštích dnech, měsících, a nebo že ona…"
„Na to nemysli! Sakra, dyť o těch pirátech neslyšeli posledních pár let!"
„No právě, z toho mám strach." Tma obemkla všechno, beze zbytku. Pršelo celou noc, a kromě jednoho obrovského zvířete, které svým krkem dosáhlo do desetimetrové výšky, neslyšeli vojáci nic. Myšlenky se jim honily hlavou a Izmael nepřestával myslet na to, proč je on tady a Ghala tak daleko. Bylo tolik věcí, které je mohly rozdělit. Tisíc způsobů jak zemřít tady, million, jak zemřít na cestě za ní. Snažil se usnout, ale nešlo to, a když se podíval vedle sebe,

viděl, jak se měsíc planety odráží v otevřených očích Bastala.
„Mám divnej pocit, Izmi.“
„Já taky.“
„Vidim ho, jednoho z těch hajzlů, stojí před stromem, asi tak dvacet metrů od nás, a dívá se sem. Nehýbá se.“
„Nemůžeme nic dělat, kdybych měl pušku,“ Izmael se natáhl, aby si vzal jejich jedinou odstřelovačku, druhou totiž nechal u věže, když ji padající Bastal pustil.
„Nehýbej se. Myslím, že o nás vědí.“
„Sakra.“
„Budu spát, píchnul jsem si něco na tu ruku, dřív než jsem si všimnul toho hajzla támhle, Izmi. Nemůžu s tím nic dělat, usnu, a ty se nesmíš hnout a postarat se, abych já nevydal ani hlásku. Jestli se něco tady v tom stromě pohne, sme na sračky.“ Izmael polknul a sledoval ještě asi čtyři minuty, jak Bastal zápasí se spánkem. Pak voják najednou zavřel oči a usnul. Izmael seděl a díval se, jak kapky padají na Bastalovu klidnou tvář, a každou chvíli čekal záblesk, který je oba promění v hromadu rudé kaše. Ani nevěděl, jak dlouho tak seděl, ale dobře věděl, o čem přemýšlel. Jakmile se kapky zaleskly v plné síle ranního slunce planety a Bastal otevřel oči, řekl mu svůj plán.
„Tak jo, podívej se na toho před stromem, je tam ještě?“
„Jo, ale…“
„Co ale?“
„Je mrtvej.“
„Cože?“
„Je mrtvej, je to jeden z těch, cos je včera dostal, má díru v hrudníku, v noci jsem to neviděl. Zdá se, že je zaklesnutej mezi větvema.“
„Vidíš ještě něco?“
„Ne, ale počkej!“ Bastal se odvážil přiložit k oku termovizor.
„Jo, sou tu, vidim čtyři, a dva na stromě, zdá se, že o nás nevědí.“
„Tau?“
„Jo, ale žádný sondy. Tři Tau, počkej, jo a asi dvanáct zobáků, co to!“ Bastal se natáhl, aby lépe viděl. „Maj tam asi čtyři lidi. Domorodce.“
„To je teda dobrý!“ Domorodci, potomci kolonistů z dob Zlatého věku lidstva, kdy žádné meze prostoru neexistovaly. Tito primitivové byly částí vyhnanců, které sem vyhostily lodě kolonistů. Nakonec se ukázalo, že zatímco lidská rasa na lodích degeneruje, na planetách vzkvétá v mnoha podobách. Za tisíce let od Zlatého věku lidstva bylo jen málo původních lidí, ale i tak se dali identifikovat jako jedna a ta samá rasa.
„Mají tam ženskou a tři mužský, ne, jeden je ještě dítě.“
„Pořád myslíš, že o nás vědí?“
„Už ne, zdá se, že mají plný ruce práce. Zobani něco blábolí a ti Tau je okřikujou.“
„Vypadnem?“
„Do prdele jak to mam vědět?! Chceš tady ty lidi nechat jako žrádlo?“
„Ne.“
„Jak asi zacházej ti Eldáři se zajatcema co? Myslíš, že stejně jako Tau? Jestli jo, tak bys asi teď už běžel a střílel.“
„Drž hubu, Bastale! Jdem, dostanem je pryč, a vypadnem. Kdybych měl vysílačku, dneska bysme tu nebyli, protože ty hajzlové by už měli plnou hubu bomb!“
„Vysílačku sme nedostali, protože tohle je kvadrant s domorodci, a těm se to nesmí dostat do ruky, a bomby ti sem nikdo neshodí, protože komandér Briatus řek, že tady se boje budou vést jenom pěchotně, prej kvůli důležitým zařízením, který tu nechali Mariňáci.“
„Ha! Takže je máme dostat sami?!“
„Máš lepší nápad?“
„Ne, dem na to.“
Oba se vydali ven ze svého úkrytu a plížili se k tábořišti Tau. Bastal držel krátký Bolter, Izmael odstřelovačku. Jejich kroky zanikaly v půdě, oddechování ve křiku džungle. Přebíhali mezi stíny obrovských stromů, až se dostali jen na dvacet metrů od nepřátel.
„To bychom měli. Hele, támhle sou zbraně těch lidí.“ Izmael se podíval, kam ukazoval Bastal, a opravdu uviděl oštěpy a pazourkové zbraně naházené na hromadě společně s vaky a nějakými dalšími jemu neznámými předměty. Během chvíle se rozhodl, zamířil, a ustřelil hlavu nejbližšímu zobákovi, dříve než tělo spadlo na zem, další střela roztrhla na dvě části vedle stojícího a další prostřelila rameno jednoho z Tau. Modrá a černá krev dvou ras v několika sprškách zalila sedící a ležící lidské zajatce. Izmael kývnul na Bastala a vyběhl přes otevřenou mýtinu k dalšímu výhodnému místu. Modrý záblesk, který bouchnul kus od jeho nohou, ho hodil do krytu. Další výboj změnil kus kmene stromu v záplavu třísek a úlomků. Bastal ve chvíli, kdy byl Izmael na půli cesty, vystřelil zdravou rukou po nejbližším Tau. Střela zmizela v jeho těle a pak explodovala, čímž dokončila práci, kterou začala Izmaelova rána do ramene. Tau se s kusem boku změněným v modrý oblak kapének sesunul a zemřel, chrčivě mumlající nesrozumitelná slova. Vzpamatovali se trny posetí bojovníci a vrhli se na útočníky. Jejich skřek se rozléhal pralesem daleko a hrozil přilákat další nepřátele. Ze shora se spustil jeden z nich a salvou menších modrých výstřelů pokropil místo, kde se ukrýval Izmael. Než stačil zamířit na záda střelce, měnícího opět polohu, zvedl se jeden ze svázaných mužů a v běhu do něho narazil. Oba leželi na zemi ve zběsilých pokusech toho druhého přetlačit, když jeden z dalších zobáků muže zvedl a ostřím na své zbrani mu podřízl krk. Nějaký Tau vraha okřikl, ale pak se zase věnoval útočníkům. Jediný ženský vězeň začal křičet, ostatní jen leželi a sledovali dění. Výstřely bušily okolo a drtily zbytky stromu, který se za Bastalovými zády měnil v párátko. Izmael uchopil kouřovou

rozbušku a hodil ji mezi Bastala a obránce. Hustý dým poskytl Bastalovi dost času, aby se přemístil. V běhu vytáhl útočný nůž a postavil se dvěma čtyřnohým stvořením. Bolter se postaral o prvního, nůž zůstal v krku druhého, jakmile se odhodlal po lidském vojákovi skočit. Izmael se rozeběhl k vězňům a také si připravil nůž, kterým rozřezal provazy a kusy látky, kterými zobáci dva muže a ženu svázali. Muži se ihned chopili zbraní a bez varování se vrhli do rozpouštějícího se dýmu. Záblesky, které v tu chvíli létaly z šedé stěny, vypovídaly o tom, co asi dva zběsilí muži dokáží vyvolat za zmatek. Bastal zatím skončil život dalších tří čtyřnožců, a bolestně si držel ještě více poraněnou ruku. Jeho zraněním otřásaly výstřely z Bolteru, ale naštěstí minul jen zřídka. Izmael zakončil zuřivý běh psu podobného stvoření, které se na Bastala vrhlo zezadu.
„Dělej!“ zařval Izmael na druhého muže a ten se rozeběhl, s poraněnou rukou přikisknutou k tělu. Cestou na něho zaútočil další čtyřnožec, ale stejně jako ten poslední se rozletěl pod náporem Izmaelovy pušky. Bastal, jakmile doběhl, vzal Izmaela i ženu a tlačil je rychle pryč. Ani jednoho nemusel dvakrát pobízet. V dálce utichly výstřely, boj skončil. Bastal a Izmael se opřeli o strom a těžce oddechovali, žena se bezvládně s pláčem zhroutila a v kleku začala bít rukama do země a nejspíš i nadávat. Izmael se snažil jí naznačit, aby se ztišila a nabídl jí jednu sušenou rolku z jejich zásob, ale žena ji odhodila a nepřestávala lamentovat. Jakmile ji voják chtěl zatáhnout do stínu, začala řvát a slzy jí kanuly ještě víc. Oba muži se na sebe podívali překvapeně, když najednou ženu proklál oštěp. Krev z jejích rtů a prosebný výraz donutily oba vojáky ustoupit a připravit zbraně. Bastal zjistil, že má jen poslední čtyři patrony. Ticho přerušovalo jen bezmocné chrčení domorodé ženy. Vojáci se otáčeli a snažili se zachytit nepřítele alespoň koutkem oka. Pak najednou z lesa vyšly temné stíny, muži nazí a pomalovaní černými barvami, na rozdíl od čisté kůže mužů, které průzkumníci osvobodili. Podvědomě oba namířili hlavně zbraní. Za nimi se vynořily další dva stíny, tentokrát ne lidské, a dva údery dřevěných kyjů poslaly říšské vojáky do bezvědomí. Izmaela probudil podivný zvuk. Otevřel oči a viděl, jak asi dva metry od něho prolétá obrovský tank Tau. Rozostřeně pozoroval jeho hladké tvary, jak tmavnou a zase se rozsvěcují pod stíny lesa. Bastal vedle něho ležel na boku a byl svázán stejným způsobem jako předtím nyní mrtvá žena a tři domorodci. Tank dojel na místo určení a vyskočil z něho Tau v omšelém brnění, z jehož boku kanula modrá krev. Izmael odvrátil zrak a všiml si ohňů a kolem nich sedících postav. Nejspíše taky vězni, pomyslel si. Tau mezitím došel až k němu a chladnou rukou ho chytil za bradu. Otočil mu hlavu nalevo, pak napravo, narovnal se a to samé udělal Bastalovi.
„Jste válečníci hodní kasty Ohně, lidští špinavci.“ Izmael jen opřel hlavu o strom za sebou a zavřel oči. Tau něco zamumlal ve svém vlastním jazyce a oba vojáci se ocitli v sevření čtyřprstých stvoření, která je táhla blíže k ohňům. Odstřelovači si všimli, že prales okolo byl vyčištěný, a po chvíli uviděli proč. Uprostřed černé mýtiny seděla výsadková loď Tau. Izmael rozpoznal čtyři druhy Tau, jedni byli stejní jako jejich poraněný průvodce, s vyčnívajícím čelem a inteligencí přímo zářící z jejich obličejů, nejspíše vůdci. Když procházeli okolo beden, všiml si obrovských modrých stvoření, která na sobě měla jen minimum brnění, naopak disponovala obrovskou tělní hmotou a byla vysoká minimálně dva metry. Dva z těchto silných pracantů vždy vzali jednu bednu a bez větších obtíží ji nesli někam pryč, k ohňům. U lodě se motal třetí druh rasy vetřelců, vysocí a neuvěřitelně hubení, s protáhlou hlavou a dlouhými prsty, kteří každou chvíli mačkali nějaké ovládací panely, něco přeskupovali a vysvětlovali příslušníkům vůdčího druhu. Čtvrtým druhem byli válečníci, jejich podsadité, ale obratné a silné postavy byly navlečeny v brněních pískové, žluté a bílé barvy, třímali většinou dlouhou pušku s obdélníkovou hlavní, uprostřed opatřenou kulovitým generátorem. Příslušník vůdčího druhu, který před chvílí vystoupil z tanku, poručil těm, kdo muže nesli, a zobáci je položili před jakýsi provizorní přístřešek, nejspíše také zbudovaný barbarskými přisluhovači Tau. Jeden z vysokých Tau přišel a něco řekl svým vysokým hlasem, ale vůdce ho odbyl, jen si z jeho ruky vzal malé podivné zařízení, které si přiložil k ráně na boku. Pak si sedl na jednu menší bednu a zadíval se žlutýma očima na lidské vojáky.
„Vidíte, i nejprimitivnější příslušníci vašeho druhu mne dokázali zranit.“ Oddálil zařízení od rány u boku, a oba muži viděli, že rána je zatavená.
„Jste rození zabijáci, vaše rasa mne nepřestává oslňovat.“
„Začne snad zase přesvědčování o Vyšším Dobru, jak o tom vypráví ostatní zajatci?“ ušklíbl se Bastal.
„Blázne, tvůj uhlíkatý mozek nedokáže pochopit ani základy našeho učení. Nejste „zajatci“. Pod naší vládou žije v blahobytu milion milionů živočišných druhů, v rovnováze a harmonii, přirozeně a bez zásahů, vy jste jedna z mála inteligentních ras, která se rozhodla najít svou vlastní cestu, ach, ano, ten váš Císař, možná že vládne technologií, kterou naše rasa nezná, a proto my umíráme a on žije tisíce vašich let, ale přesto, váš lid, jednotlivci, z toho nemají vůbec nic. Působíte jenom zkázu, zmar a strach.“
„Světlo Císaře je nekonečné, modrá zrůdo, a naštěstí v JEHO srdci pro vás místo není. Tím pádem není místo v srdci žádného z nás, které byste dokázali najít a vyplnit, jste rasa zdegenerovaných demagogů,“ odplivl si Bastal, a Tau se zatvářil překvapeně.
„Mé jméno je Sol´vu, pamatujte si ho, protože to bude jediné slovo našeho jazyka, které kdy budete mít právo vyslovit. Lidská rasa na této planetě zanechala ty, které považovala za psance, neschopné žít společně s normálními jedinci. To si ale ti vaši rádoby kolonisté neuvědomovali, že oni sami byli degenerovaní, a takto se zbavovali odlišných, stále ještě zdravých jedinců. Dávám vám možnost, stejnou jakou dostala celá vaše rasa, připojte se k Vyššímu Dobru, a váš rod přežije, neznečištěn.“
Oba muži mlčeli, a proto Tau svým nelidským hlasem pokračoval: „Na této planetě válčíte zbytečně, již dávno sem zasel život náš národ, a to semeno teď bují v celé nádheře tohoto světa. Vyšší Dobro zde zvítězilo, a nikdo to již nezmění. Ptáte se, proč tato část rovníkové džungle nebyla vybombardována? Proč zůstala nedotčená? Protože domorodci zde žijící se přidali k nám, bez okolků pochopili, že Vyšší Dobro dýchá i z nich, protože na této planetě žili už po stovky generací. Využíváme toho, jak si vážíte své vlastní technologie, abychom přežili. Vaši vůdci považují zařízení, která zde zanechali elitní vojáci vaší rasy, za příliš cenná. Nenechají je bezdůvodně zničit hromadnými zbraněmi. Domorodci tohle

sice nechápou, přesto se k nám přidali jako k ochráncům. Jen malá část se nám postavila a po chvilkovém rozčarování jsme zjistili, že vaše rasa není tak vzpurná, pokud žije dlouho bez víry ve vašeho boha-Císaře. Ale ta malá část dokázala tu víru znovu vzkřísit. Ta samice a tři samci vašeho druhu, které jste tak hrdinně osvobodili, byli právě součástí té odbojné části. Ona, ta žena, byla potomkem jedné ze samiček, které svůj život zasvěcují Císaři, přesto že jej nikdy neuvidí, říkají si kněžky Vůle Císaře. Díky vám neunikla smrti. Učení Vyššího Dobra nám zakazuje zabít nevinného, ale lidští barbaři, jak jste oba viděli na vlastní oči, s tím žádné problémy nemají. Ti barbaři si myslí, že vy jste vyslanci jejich pokřivených bohů. Nemají ke mně a mým vojákům důvěru, protože jsme jim cizí, a vám děkují za to, že jste přivedli tu kněžku. Omluvte dva Krooty, kteří vás tak nehorázně uvedli do správných mezí, ale jsem překvapen, že barbaři si k vám vypěstovali takový vztah. Jste pro ně bohové, a málem mé dva nejlepší Krooty zabili, když se odvážili vás omráčit.“
„Mam to chápat tak, že my máme šířit víru v Císaře mezi domorodci, aby nás oni zabili, a ty sis nemusel zapatlat pracky?“ zeptal se Bastal.
„V žádném případě, to učení je zhoubné! Bude vám vymazáno z mozků, a vy pak budete mít funkci vyslanců našeho lidu, budete ty barbary učit a měnit je v poslušné a oddané vojáky, jako jsou Krootové.“
„Krootové?“
„Ano, Krootové, ze vzdálené planety, vám nedostupné - seznámili jste se s nimi už v celkem pěti bojích za posledních pár dní, jsou ale pověrčiví, křehcí a tupí. Pokud by jim vládli lidští válečníci, Tau by měli mnohem méně práce s tím je usměrňovat.“
„Chcete mi vymazat mozek?!“ zeptal se Bastal.
„Jiná možnost?“ zajímal se Izmael.
„Smrt, nehrdinská anihilace.“
„Máme jít proti vlastním lidem?“ zase se ozval Bastal.
„V podstatě ano.“
„Volíme smrt!“ řekl Izmael, a rozhodnost jeho hlasu ho překvapila.
„Bohužel, nechápavý člověče, nebudeš ani vědět, že sis vybral anihilaci.“ Krootové, tedy zobani, jak jim předtím odstřelovači v duchu říkali, je odtáhli do lodi, a tam oba muži užasli nad technologií Tau. Všude se v oslnivých koridorech pohybovaly sondy, různá zařízení a hlavně vysocí a uhlazení příslušníci kasty pilotů, jak osvětlil Sol´vu. Za nějakou chvíli došli do okrouhlé místnosti, která v podstatě tvořila jednu měkkou kouli, a v ní oba průzkumníky uvěznili. S brněním, částí vybavení, prostě se vším, co Tau nepovažovali za zbraně.
„Jak z tohohle chceš vybruslit?“ zeptal se Bastal.
„Mám nápad, a dobrej nápad.“
„Poslouchám.“
„Vyryjeme na vnitřní pláty brnění, kdo jsme a všechno co bychom si měli pamatovat.“ Izmael se posadil na polstrování okolo.
„Jseš génius!“
„Já vim.“
„Tak dem na to.“ Asi půl dne pak ryli do superpevné slitiny laserovým řezákem z nouzové opravárenské brašny písmena a slova, čísla a znaky. Pracovali rychle a přesně, co nejdrobnějším písmem, a když se pak dveře jejich vězení otevřely, oba byli zpět v brněních a připraveni na cokoli. Krootové je vyvedli na chodbu a do protějších dveří. Izmaela překvapilo množství stejných přepážek, jaká vedla do jejich vězení, a neodvažoval se domýšlet, co všechno za nimi bylo. Dveře se odsunuly a muži stanuli v pochmurné místnosti, osvětlené jediným bílým kotoučem u stropu. Sol´va jim pokynul, aby se postavili k němu, a v tu chvíli se z podlahy vysunula robotická ruka, držící helmě podobné zařízení. Namodralé světlo, které se opřelo do jejich očí, je okamžitě uspalo.
„Izmi!“
„Eh?“
„Seš v pohodě?“
„Myslim že jo.“
„Máš brnění?“
„Cože?“
„Jestli máš na sobě brnění.“
„Jo.“
„Tak ho rozepni.“
Nevěděl, proč poslechnul, ale vzápětí se ozvalo několik cvaknutí a brnění Izmaelovi spadlo z hrudi. Objevila se záplava znaků, kterým z počátku nerozuměl. Pak najednou, jakoby se protrhla hráz, ho zaplavila vlna neúplných vzpomínek na to, jak sledoval boj Krootů a Hragta, dravce na planetě Uvo´klai, jak zrádná lidská samička umírala za to, že se snažila přemazat víru ve Vyšší Dobro. Pak se najednou všechno zastavilo, a byl tu jen on a nápisy na brnění. První, co přečetl, bylo - jméno: Izmael, narozen, věk… jak četl dál a dál, čím dál tím víc věcí se mu vracelo, a rozpoznával násilím zaražené střípky vzpomínek, rodné město, planeta, Ghala… pomalu ale jistě se vše vracelo.
„Bastale?“
„Jo, jo sem to já, vzpomněl sis na všechno?“
„Většinu. Zdá se, že to vzpomínky nemaže, jenom se je to pokusí posunout někam na práh vnímání, nepočítali s tím, že si to budeš osvěžovat čtením beletrie.“
„Sme v pohodě, teď si s nima trochu pohrajem.“
Otevřely se dveře a do cely vstoupil jeden z Krootů.
„Jalton Krilku galteki prulbak!“ řekl ve svém jazyce, a oba muži mu s překvapením rozuměli, že ho mají následovat na

přípravu průzkumné jednotky. Venku před lodí se toho za tu jednu noc moc nezměnilo, ohně a smrad byly stále stejně silné, jen bedny zmizely a přibylo tanků, sond a bojových robotů. Sol´va je uvedl domorodcům jako jejich nové válečné vůdce, vrátili jim zbraně a každému dali ještě oštěp. Další týdny byly testem přemáhání. Mohli mluvit pouze krkolomným jazykem Krootů nebo hutnou a pomalou řečí černě pomalovaných domorodců, kteří si říkali Rintové. Bojovali proti dalším domorodcům, kteří si zachovali většinu svého přesvědčení v Císaře, a nakonec těchto rebelantů zbylo jen málo. V mozcích obou vojáků probíhal neustálý boj s Vyšším Dobrem a Císařem, se zabíjením lidí a službou Tau. Čím déle zabíjeli ve jménu Vyššího Dobra, tím více propadali jeho ideologii, ale zároveň v nich touha po pomstě rostla obrovskou měrou. Studovali zbraně Tau, poznali, že mezi Krooty jsou dva druhy- Krooti normální a Krootoxové, obrovské nemyslící bestie, shluky svalů bez mozku. Oba se seznamovali s myšlením nepřítele, a nic je už nemohlo zastavit, když se jednoho večera připravovali na hlášení pro Sol´vu.
„Dlouho sem neměl pořádněj žvanec v hubě.“
„Já taky ne,“ přitakal Izmael Bastalovi a zakousl se do pečínky z Hragta, kterou jim připravili jejich věrní bojovníci. Když na blízku nebyl žádný Kroot ani Tau, vychutnávali si komfort mluvit svou starou známou řečí. Dělili se s domorodci o veselé příhody, nechávali je lovit, kolik chtěli, a postupně se vymanili z područí Tau. Samozřejmě takové porušování zákonů Vyššího Dobra Sol´vu trestal, ale to by se o nich musel dozvědět. Muži pod Bastalovým a Izmaelovým vedením se brzy stali nejelitnější součástí armády Tau a všichni drželi pospolu. Kdykoli se objevil některý z nich před dalšími domorodci, klaněli se a házeli mu k nohám dary. Nechtěli si to připustit, a nikdy si to nepřiznali, ale život tady se oběma zamlouval. Schválně se nesměli zapojovat do bojů s jednotkami Říše, aby náhodou jejich mozky nezačaly nabírat něco ze své původní nezávislosti, a tak se oba muži pomalu stávali nádobami zloby, které hrozily výbuchem zahubit všechno v okolí. Byly to už tři měsíce ode dne, kdy jim z mozku měli vymazat vzpomínky, a přesto ještě nikdo na nic nepřišel. Čím déle vzpomínali, tím více se to, co načetli z brnění, rozrůstalo a dusilo umělé vzpomínky. Noc se chystala opět, jako pokaždé, vychrlit hektolitry dešťové vody, a tak se oba muži vrátili do přístřešků v korunách stromů, kde byla vesnice domorodců. Z jejich brnění už toho moc nezbylo a elektronických součástí se zbavili úplně, přesto jejich mysl byla stále stejně bystrá. Radili se, jak dnešní lov na Hragty vyloží Sol´vovi, když najednou vůdce Tau přišel. Oba se zvedli a provedli rituální uvítání, jejich momentální spojenec se s potěšeným výrazem posadil. Venku začalo pršet a stan osvětloval malý světelný kotouč, jediná známka vyspělé civilizace kromě brnění tří přítomných.
„Jsem spokojen s vašimi vítězstvími, ale nejsem spokojen s Hragtem, který napadl mé Krooty.“
„Hragtem?“ zeptal se překvapeně a naivně Izmael.
„Ano, Hragtem, kterého poranili vaši muži.“
„Ale my o ničem nevíme.“
„Zemřeli by hlady, než aby bez vašeho svolení zabili Hragta. Nařízení přišlo od vás, potvrdil mi to Muhkal.“
Izmael se zachmuřil při zmínce o pověstném Krootím práskači a donášeči.
„Už se to nestane, pane.“
„To doufám, nyní vyslechnu vaše hlášení o dnešním boji s Nevěrci.“
Když Tau odešel, oba vojáci se na sebe podívali.
„Bylo to o fous, že jo?“
„Jo, to bylo. Ale je jasný, že to funguje.“
„Stačí to načasovat na brzké období migrace a Hragtové udělají půl práce za nás.“
„Zítra se zbavíme Muhkala, celý by to zmrvil.“
„A pozítří přijde odplata,“ pronesl obřadně Izmael a natáhl se ke spánku. Ráno zastihlo vesnici v plném proudu příprav. Nikdo si nevšiml těla jednoho z Krootů, padajícího dolů z patnáctimetrové výšky s proříznutým hrdlem, o mrtvolu Práskače Muhkala se postarají mrchožrouti a červi v tlejícím humusu.
„To bychom měli,“ řekl Bastal a otřel černou krev na noži o kalhoty.
„Jo, svolej muže, jde se na lov Hragtů, tentokrát však ne na zabíjení. Vemte i nějaký Krooty, ať Hragtové vědí, koho hledat, až jim zmizíme z očí.“ Bastal se obratně rozeběhl po větvi a vratkém můstku a Izmael se vydal za svým nejspolehlivějším stopařem. Když dorazil do chýše zavěšené až na konci vesnice, rychle zmizel za kůží nataženou v vchodu, aby ho nikdo neviděl.
„Hul vtara blar, příteli!“ vykřikl stopař Hul.
„Taky tě rád vidím Hule, budu potřebovat tvoji magii.“
„Hul vždy připraven pomoci Izmi! Má magie silná, moc silná, ale ty nevzít mi práci! Já jenom půjčit ti má magie.“
Načež Hul odhalil bednu, pečlivě zahalenou krámy a kůžemi, s vyobrazením říšské dvouhlavé orlice a známým rčením Císař s námi!
„Hule, zítra tvůj lid bude svobodný.“
„Hul dobrý kouzelník, Hul vědět dřív než Izmi slyšet. Izmi vzít co potřebovat a jít, pak vrátit.“
Izmael s úsměvem odjistil zámek, neuměle předtím narušený kamenem, a zahleděl se na obsah bedny. Signalizační maják, zbraně, Auspex, brnění, lékárna, vše potřebné k vedení partyzánské války, ale něco chybělo.
„Hule, něco chybí, největší magie.“
„Největší magie silná, moc silná, já nevědět, jestli Izmi ji umět zvládat!“
„Věř mi, Hule, byl jsem poslední měsíc tvůj nejlepší žák!“
„Hmm, dobrá, Izmi zasloužit, tady, jít za největší magie, ale vrátit.“
Izmael uchopil vyhledávač a magnetickou kartu, pak vytáhl dvě držadla na bedně a pobídl Hula.
„Hule, pomoz mi, tohle půjde ke mně do chatrče náčelníka.“
„Dobře, dobře, Hul velká kouzelník, Hul pomoci.“
Po pár nejistých krocích a hodně namáhání se jim podařilo bednu bezpečně dostat do chatrče, kde se Izmael dal do

prohrabávání nouzových zásob. Hul odcházel, ale na prahu chatrče se ještě zastavil.
„Izmi ví co? Izmi velká magie může nechat, Hul nevědět co s ní, Izmi teď větší mág než Hul!“
Izmael se podíval na magnetickou kartu a sám si nebyl jist, jestli dokáže takovou moc ovládnout. Bastal se vrátil a s ním i všichni nejlepší bojovníci.
„Máš Auspex?“
„Jo, a funguje perfektně, je mi jasný, že se Hul považoval za nejlepšího stopaře.“
„Tak dem, najdem pár Hragtů a půlroční stádo nebude daleko.“ Cestou si Izmael snažil vybavit, co zatím o chování Hragtů věděli. Podle jeho nesmělé teorie byli Hragtové ve skutečnosti něco víc než jen nemyslící, i když ideální zabijáci, podle něho to byla polointeligentní stvoření, mající silný shromažďovací pud. A dobrý čich. Od té doby, co viděl prvního z nich u staré strážní věže, což se mu zdálo jako před tisícem let, by nevěřil, jak moc lpí na udržení svých stád. Stačí zabít jednoho a všichni v jeho stádě se vrhnou na nepřítele, který je cítit stejně jako ten, kdo jednoho z nich zabil. Stačí tedy vzít pár Krootů, kteří s nimi teď dobrovolně šli, nahnat je na Hragty a čekat. Jednou za asi osm měsíců se přes obrovskou pěšinu, spíše vyšlapanou dálnici, převalí stádo Hragtů čítající desítky jedinců, kteří se zde setkávají u nedaleké řeky, aby se vrhli na její obyvatele, další zvířata, která se tam páří nebo vyvádí mladé. Většinou z toho je jeden velký masakr, ale tentokrát bude zvířena mít možnost v klidu se napojit u řeky, protože Hragtové se budou krmit jinde…
„Máš něco?“
„Něco málo.“
„Upřesni.“
„Tak dva, tři kusy, víc ne.“
„Ať začnou podřezávat Krooty, uděláme Hragtům hezky vonící cestičku mrtvol až k táboru Tau.“
V boji proti Nevěrcům totiž muži zjistili, že Krootové mají v žaludku symbiotické bakterie, které jim pomáhají trávit různorodou potravu na různých výpravách, a jak se ukázalo, když se žaludek naruší, vyvalí se strašlivý puch. Někdy Krootové vyvěšují své mrtvé ve větvích stromů, aby zahnali menší predátory, nikdo z nich si ale neuvědomil, že tím přilákají ty největší. Teď stačilo sehnat dostatek Krootích žaludků a jejich smradem nalákat Hragty k Tau. Po hodně dlouhou dobu, asi čtrnáct dní, mizeli Krooti ze svých pozic v lese, hlídky i celé vojenské jednotky. Nikoho nenapadlo, že někdo skladuje jejich vnitřnosti pokud možno neporušené, ani Sol´vu nic netušil.
„Mám je a je jich fakt hodně, tak dvakrát víc, než co říkal Hul o minulém tahu.“
„To se hodí. Připravte oštěpy.“
Krootové, kteří se vydali společně s výpravou, teď začali krutě litovat. Bez milosti dostali pár ran holemi a pak je svázali, načež je jednoho po druhém cestou nechávali s rozpáraným břichem ležet nebo viset ve větvích. Muže to zjevně bavilo, svým dvěma vůdcům věřili jako nikomu, a vždy se jim to vyplatilo. Ani Izmael, ani Bastal by je už nepovažovali za nepřátele, jako tenkrát když viděli umírat ženu z klanu Nevěrců. Z přemýšlení Izmaela vytrhl zvuk pochodujícího stáda Hragtů. Obrovská masa těl, postupující stále dál a dál, byla jako zjevení ze strašného snu. Svalnatá těla, tlamy plné zubů a strašlivé zlověstné vrčení se rozlévalo okolo jako povodeň, připravená smést každou překážku. Každý z Hragtů měl pět až šest tun, dva a půl metru vysoký, šest metrů dlouhý. Giganti byli schopní rozdrtit cokoli, zvláště v takovém počtu. Byl čas zúčtování, krvavého zúčtování.
„Tak jo, hoďte pár oštěpů, tak dva až tři zabijte a mizíme. Hlavně jim pod nohy hoďte pár Krootů.“ Na povel se do stáda snesl mrak oštěpů a salva výstřelů z ukořistěných zbraní Krootů. Pak následovali svázaní a řvoucí Krootové. Okamžitě se rozpoutalo divoké řvaní a dupot, jak se Hragtové jako hejno piraň vydali za puchem z útrob Krootů. Náskok výpravy nad postupujícím stádem Hragtů byl tak akorát na to, aby se ještě před ránem Izmael dostal do své chýše. Běželi celou noc, ale vyčerpání z nich spadlo ihned, jakmile se vrátili do vesnice. Čekal na ně Hul: „Magie, moje magie, mít jí modrák! On přijít, že prý vůdce chtít mluvit s Izmi, a vidět moje magie u tebe! Jít, on ne dlouho se u ní zdržet, ty ho zabít dřív, jít. Jít!“
Izmael neváhal a společně se třemi bojovníky ozbrojenými Kroootskými puškami doběhli k chýši. Opravdu, okolo bylo nějak moc živo. Izmael neváhal, několik výstřelů protrhlo střechu chýše a bojovníci se snesli mezi překvapené čmuchaly. U bedny zrovna klečel Tau a zíral dovnitř, když se do jeho holé modré lebky zakousla čepel trčící z Krootské pušky. Čtyři zobani, kteří tomu přihlíželi, ohromeně poklekli a něco mumlali. Izmael jenom mávnul rukou a jeho černě pomalovaní bojovníci se na Krooty vrhli.
„Pozor na žaludky, raději je v nich nechte, nerad bych tu měl na návštěvě Hragty.“
„Myslíš že varoval Sol´vu?“ zeptal se Bastal, ukazujíc na mrtvého Tau.
„Určitě, ale musíme to risknout, snad mu ještě nedošlo co máme v plánu, a mimoto, mám tajnou zbraň,“ usmál se Izmael a poklepal na magnetickou kartu a vyhledávač.
„Tenhle poslední boj bude ještě zajímavej, Izmi.“
„Ano, ano, a Hul nechtít tam být až velká magie bojovat, ne, ne!“ zablekotal šarlatán a zmizel v dešti, který nemilosrdně omýval zbytky krve na dřevěné podlaze chýše.
„Tak si pospíšíme, slyším, že se už stádo blíží.“
A opravdu, celá vesnice se ošívala a tiskla ve strachu, protože pod ní právě procházelo stádo Hragtů, vedené reflexem zachování rodu a obrovskou chutí po odplatě, stejnou, jaká jímala Izmaela a jeho spolubojovníky. Zadali instrukce bojovníkům a ti se vydali dohlédnout na přípravu útoku, sami se navlékli do čerstvých brnění, ne průzkumnických jako předtím, ale bojových uniforem, stejných, jaké používali samotní nejmladší Mariňáci. Rudá a zlatá barva kontrastovala s chabou účelností chýše a oba se cítili trochu nepatřičně. Když zapnuli hydrauliku a servomotory v brnění, všechny nepříjemné pocity z nich spadly. Nasadili elegantní a legendární helmy a z bedny vyzvedli těžké Boltery, oba cítili pod helmou toho druhého potutelný úsměv. Raketomet, plamenomet, granáty, dlouhé bojové nože elitních vojáků, to všechno na sebe navěsili a cítili se jako pochodující pevnosti. Ani jeden z nich nikdy něco takového na sobě neměl, ale

nebyl to žádný rozdíl oproti normální průzkumnické praxi, pouze se cítili mnohem silnější a neprůstřelnější. Nakonec nějaké nezbytnosti, signalizační maják, vyhledávač a magnetickou kartu, pak se oba vydali do tajné skrýše, kterou jim ukazoval vyhledávač. Poprvé za poslední dny necítili déšť ani vlhkost, jen posvátnou a neutuchající touhu po bitvě. Šli stále dál a dál, až se dostali do bažin, nedaleko nepřátelského tábora. „Překvapuje mě, že to tady nenašli, skoro odsud vidím světla jejich základny."
„Nehledali to, v bažinách není nic, co by je mělo zajímat."
Před nimi se z bažiny vynořily napolo skryté dveře hangáru, dvouhlavá orlice opět ukazovala, kdo a proč zde budovu zanechal. Stejně jako prastaré strážní věže, i tento hangár pamatoval lepší časy, kdy zde ještě Impérium hledalo minerály nebo jiné použitelné zdroje, ale kromě Hragtů, domorodců, lesa a dotěrných liánovitých chapadel nenašli vůbec nic.
„Tak jo, najdi teď nějakej terminál."
Oba se dali do ohmatávání stěn hangáru, až se jim podařilo najít zapečetěnou desku. Izmael se usmál, když viděl známky toho, že i sem se Hul snažil dostat osvědčenou metodou mlácení kamenem do keramitové superslitiny. Naštěstí neuspěl, takže tohle asi bylo to velké kouzlo, že se dovnitř nedostal.
„Co myslíš, že nám tam nechali?"
„Netuším, ale určitě to pomůže."
Otevřeli pečeť desky a opatrně ji sesunuli do bahna. Za ní se objevil prastarý ovládací terminál, zarostlý plísní. Těžké rukavice bojových obleků si s nimi rychle poradily, a tak se magnetická karta mohla bezpečně zasunout do portu. Chvíli se nic nedělo, pak se ozvalo neznatelné mručení a nakonec se rozsvítila malá obrazovka, na které se analyzoval kód obsažený na kartě. Když čísla doběhla, ozvalo se skřípění a ohlušující rachot, načež se dveře hangáru začaly odsouvat.
„Tak tohle je poklad!" vydechl Izmael.
„Jenom jestli tu je něco použitelnýho," poznamenal Bastal. Před oběma překvapenými muži se objevila potemnělá hala, ve které se tyčilo několik bojových strojů, přizpůsobených pohybu v terénu džungle. Řady pušek a pistolí, držáky plné granátů a všemožných zařízení, to všechno se na ně usmívalo, jen to vzít a vypadnout.
„Co berem?"
„Fakt nemam tušení."
Oba se procházeli mezi stroji, ale k jejich zklamání se ukázalo, že většina je zničená, nefunkční a nebo příliš poškozená. Příčinu našli lehce - díra v podlaze, ze které rostla záplava zelených liánovitých chapadel. Od domorodců věděli, že jediné, co tuhle plíseň celé planety dokáže zastavit, je oheň. Plamenomet sice spálil místo, odkud liány rašily, ale nic to nezměnilo na tom, že většina strojů byla k ničemu.
„Holt si vystačíme s raketometem a Hragtama," pronesl Bastal, ale Izmael nereagoval. Procházel stále s nadějí kolem, ohmatával kov a hladil hlavně děl a kulometů, ježících se z keramitových monster. Najednou si všiml podivných zaprášených válců, a vydal se k nim. Odhrnul prach a uviděl lidskou tvář. Nebo spíše bývalou lidskou tvář, nyní roztrhanou šlahouny zelených chapadel. Přistoupil k dalšímu válci a v něm uviděl nepoškozeného muže, v dalším také a dalším stejně tak.
„Bastale!" vykřikl Izmael s rozjařením v hlase.
„Co je?"
„Rychle, sou tu lidi!"
„Ha! Císařovy tisíc let nepraný trenky! Máš pravdu! To sou Maríni!"
„Jak to víš?"
„Podívej se na jejich hlavy, vidíš to, to sou porty Terminátor brnění. Jsou to ti nejlepší spojenci, jaké jsme mohli získat, ale jsou mrtví, nejspíš je tu zapomněli, pojď, útok asi už začal."
„Ne, počkej."
Izmael odstoupil, uviděl drážky na stropě, vedoucí k podivným strojům. Přišel k jednomu z nich a foukl do vrstvy prachu. Objevil se nápis Dreadnought a věta „Říšským služebníkem navždy."
„Mám to, dělej, pomoz mi s tímhle."
Oba odtáhli o kus dál uvolněný plát jednoho ze strojů a uviděli konzoli, nejspíše ovládající celé zařízení hangáru.
„Dám tam kartu."
Port spolkl magnetickou kartu a celá konsole se rozzářila, společně s ní se v hangáru rozsvítila světla. Ve stejnou chvíli začaly všude rašit výhonky zelených chapadel, ale toho si ani jeden z přítomných nevšiml. Izmael začal něco vyťukávat na klávesnici, na stropě se začal sypat prach, jak se rameno manipulátoru dalo do pohybu. Izmael vybral jeden z nedotčených boxů a zmáčkl tlačítko. Manipulátor jemně průhledný válec zvedl a bývalí průzkumníci si všimli, že je naplněn podivnou tekutinou, ve které muž uvnitř plaval. Manipulátor zasadil válec doprostřed jednoho ze strojů a další robotická ruka ke stroji připojila zdroj energie. Dreadnought se rozzářil a okamžitě začal fungovat. Ze stropu vyjely dva další manipulátory a začaly na něho montovat kovové pláty, čímž uzavřely válec s Mariňákem uvnitř stroje. Další ruka pak zajela k válci a tekutinou projel slabý záblesk. Izmael i Bastal se s otevřenými ústy dívali, jak se celý třímetrový kolos posunuje z podstavce dolů a staví se před vchod do hangáru. Ozval se podivně znějící hlas.
„Rulsius Magnaer hlásí se službě Císaři."
Izmael ihned zmáčkl dalších pár kláves a proces s válcem se opakoval.
„Gladnar Valganaj hlásí se službě Císaři."
Stále dál se manipulátor vracel pro další a další válce, až se najednou zasekl uprostřed cesty. Před vchodem do hangáru už stálo šest strojů a uvnitř se rozpoutalo peklo. Světlo vydráždilo zelené liány a ty začaly nemilosrdně škrtit cokoli, co bylo v dosahu.
„Světlo! Probudilo chapadla, jak jsem si toho mohl nevšimnout!" zakřičel Izmael. „Vypadnem odsud, dělej!"

Celý hangár se otřásal a jak běželi pryč, dopadl jim k nohám válec z manipulátoru a mrtvola se vydala na klouzavou pouť po mazlavé tekutině, která se vylila z jejího dosavadního hrobu. Když se Bastal dostal s Izmaelem ven, zařvali jednohlasně na stroje před hangárem.
„Palte!“
Salva raket proletěla hangárem a změnila ho v ohnivou výheň. Po chvíli se celá konstrukce propadla sama do sebe.
„Teď už o nás ale Tau vědí určitě,“ poznamenal Bastal.
„Není to Pravda,“ poznamenal zasněně Izmael.
„Co?“
„Není pravda, že Císař myslí jenom na sebe, podívej se na tyhle bojovníky, žijí díky stejné technologii, jako nyní žije Císař!“
„Ano,“ odpověděl stejně zasněně Bastal. „Ale teď je čas vyřídit staré účty, ne na polemiku o cestě Císaře nebo Vyššího Dobra.“
„Za mnou!“ zařval Izmael a šest čtyřmetrových kolosů se vydalo za ním a Bastalem, dvěma nepatrnými postavičkami, brodícími se po pás v bahně, přesto nyní představujícími odkaz spravedlnosti v její nejničivější formě. Jak se blížili k táboru, stále více slyšeli hlomoz probíhajících bojů. Záblesky modrých výbuchů prolétaly mezi stromy jako příslib brzkého vítězství. Když přešli malý, narychlo Krooty vykopaný příkop, ocitli se před apokalyptickým obrazem války. Jak se zdálo, útok Hragtů přišel znenadání a bleskově, takže ho nikdo nečekal. Obrovská zvířata se převalila přes holou pláň a právě ve chvíli, kdy dorazily stroje a Izmael s Bastalem, byli uprostřed procesu zkázy. Před bojem do tábora Izmaelovi válečníci propašovali desítky žaludků, tak pečlivě skladovaných a chráněných proti tlení, a nyní je házely na tanky, roboty i vojáky Tau. Modré záblesky létaly vzduchem, řev mužů a Krootů se mísil s hřměním a duněním bojujících Hragtů. Jeden ze vznášedlových tanků na sobě měl dva obrovské Hragty a začal okrajem rýt zemi pod sebou, což změnilo jeho dráhu a navedlo ho do jiného tanku. Výbuch na chvilku přehlušil hlomoz bitvy, ale ten se ozval s novou zuřivostí. Domorodci byli ozbrojeni Krootskými puškami a jejich střelba překvapila Tau stejně jako nenadálý útok Hragtů. Mnoho z těch, kdo se předtím zdráhali vydat se na bojovou výpravu pod Izmaelovým nebo Bastalovým vedením se teď chápalo zbraní a s pokřikem se vrhalo na stroje i vojáky nepřítele. Izmael se vzpamatoval z opojení a odhodlaně zařval: „Za Císaře a Říši! Je čas vykoupit si místo v Jeho nesmrtelných vzpomínkách!“
Stroje obsazené dávno mrtvými, přesto dosud nejlepšími vojáky Říše se vydaly dolů po mírném srázu, a s nimi přicházela zkáza nevídaných rozměrů. Do míst, kam se zatím Hragtové nedostali, začaly dopadat rakety a provazce střel z rotačních kulometů. Ozvaly se duté ozvěny výbušnin, opouštějících hlavně granátometů, a šest pomalu se pohybujících obrysů vrhalo neutuchající vlny kovu a ohně. Nad hlavou dvěma vojákům proletěl laserový paprsek, který změnil nejbližší tank Tau v bezcenné trosky. Izmael se podíval na Bastala: „Kdybych tohle nepřežil, víš, co máš dělat.“
„Ne, to nevim,“ zasmál se Bastal. „Ale stejně to nebude potřeba.“ Jakmile dořekl, vrhli se oba do boje.
Místo, kde se mírný sráz od bažin svažoval ve vymýcenou část lesa, bylo zároveň i bodem, na kterém se měnil úhel pohledu na svět. Plameny, z dálky jen nápadná světla, najednou narostly do obrovských rozměrů a začaly šlehat po všem živém v dosahu. Zvuk škvařících se materiálů, řev raněných a umírajících, všechno najednou bylo živé, ne jako kdyby se na to člověk díval z dálky, z vrcholu kopce, kde se to zdálo jako nějaká hra na desce stolu. Tady dole, tady to byla válka. Střely, výboje a šrapnely létaly milimetry od helem dvou rudých přízraků, ženoucích se směrem k lodi. Výstřely z Bolterů měnily dorážející Krooty i vojáky Tau v hromady želé, tak silné zbraně byly. I když je muži drželi v rukou poprvé, zacházeli s nimi obdivuhodně. Čtyřnozí příbuzní Krootů jako by se rozutekli, jakmile se ozvaly první velké exploze. Několik se jich ještě drželo svých pánů, ale přesto se zdálo, že jich tu předtím bylo mnohosetkrát více. Najednou před Bastala skočil jeden z Hragtů, jeho obrovské čelisti právě zpracovávaly brnění jednoho z obrovských robotů Tau. Bastal ho jen s posvátnou bázní obešel a sestřelil přesnou ránou sondu, která na zvíře dorážela. Jakmile doběhli na dostřel k lodi, hodil si Izmael na rameno raketomet - nakládací rampa byla plná Tau. Raketa za sebou nechala kratičkou bílou stopu, pak rozmetala do okolí všechno, co se zrovna nacházelo na plošině. Bastal vyměnil Bolter za plamenomet a vyběhl první. O jeho brnění zacinkalo pár střel, kterými se ho pokusil zastavit nějaký Kroot, který však vzápětí začal měnit konzistenci pod náporem žáru z hlavně plamenometu. Izmael zatím posílal jednu střelu z Bolteru za druhou do díry, která zbyla po výstřelu rakety. Na plošině se zastavili. Malá sprška hořlavé břečky zajistila vchod, a hned za ní oba naráz skočili dovnitř. Osvětlení lodi se s každým výbuchem trochu ztemnilo, a pak zase začalo nabírat na síle, jakoby se loď snažila udržet si v sobě co nejvíce energie, udržet se při životě. Sonda, která vylétla z koridoru, se sama dokázala obdivuhodně vyřadit nárazem o vzpěru nakládací plošiny, nejspíše jí otřesy porušily nějaké důležité koordinační zařízení.
„Sol´vu bude nejspíš nahoře,“ usoudil Bastal.
„Tak dem.“
Izmael zmáčkl kontrolku na panelu u zdi a v ten okamžik k nim přijela plošina výtahu. Vstoupili dovnitř a nechali se vyvézt nahoru. V dalším patře je zastihla silná palba z nějaké slabší verze pušek kasty Ohně. Výboje ale dokázaly zprohýbat oslabené brnění a Izmael se skácel na bok. Plamenomet se postaral o jednoho z vychrtlých pilotů.
„Izmi, si v pohodě?“
„Dostal sem to, dost tvrdě.“
„Můžeš jít?“
„Snad.“
Když se Izmael zvedl, uviděl oválným oknem venku, že Tau se stahují okolo lodi.
„Plánujou odletět,“ odtušil z jeho výrazu Bastal.
„Tak s tím něco uděláme?“ vykašlal Izmael a došli k dalšímu výtahu. Tentokrát je už nikdo nepřekvapil, protože

bleskurychlý výstřel odhodil dva piloty kamsi za podivně tvarované sedačky. Tentokrát cesta dvojice mstitelů vedla nalevo od výtahu a po jim neuzpůsobených schodech nahoru. Najednou se ocitli na čerstvém vzduchu, na vnějším plášti lodi. Teď byli asi dvacet metrů od bitvy a zřetelně viděli, jak se blíží vítězství. Dreadnoughti dokázali zničit všechny obranné věže lodě a tak už zbývalo jen několik málo Tau, o trochu víc Krootů a několik Krootoxů. Nezbyl ani jeden člověk, který by bojoval na straně Tau, jakoby se útočníci chtěli vypořádat hlavně s takovými zrádci. Izmael si kleknul a odepnul si helmu. Se zaduněním spadla na hladký pískově žlutý povrch lodě. Bastal se k němu naklonil.
„Moc dobrej nejseš. To vidim."
„Sem v pohodě, zamáčklo mi to brnění do hrudníku. Dělej, teď to chce jenom granát do motoru a padáme."
„Jak se tam chceš dostat? K motoru."
„No, logicky vzato, tahle loď má trysky, že jo?"
„Jo."
„A trysky musej nějak bejt spojený s motorem, ať už tahle bárka lítá jakkoliv."
„To je největší kravina, jakou sem kdy slyšel Izmi! Dyť tohle je loď Tau. Jindy máš dobrý nápady, ale tohle je blbost s velkym B!"
„Věř mi, sakra je to jediná možnost!" Izmaela přerušil krvavý kašel.
„Tak jo, ale je to naposled, co poslouchám tvý blbý…" Bastal nedořekl, místo toho se zhroutil vedle Izmaela. Ten se otočil a zařval.
„Ale ale, můj oblíbený lidský tvoreček! Jak nerad tohle dělám!" Uchechtl se Sol´vu a namířil omračující pistoli na Izmaela.
„Váš plán není špatný, Izmaeli, naše loď má opravdu slabinu tam, kde sis myslel, ale to by kolem motoru a trysek nesměl být energetický štít." Jako demonstraci pravdivosti svých slov vystřelil Tau na černý obrys jedné z trysek, a modrobílý záblesk ukázal, že střela cíle opravdu nedosáhla.
„Loď musí za každých okolností odletět, víš?"
Najednou se všechno otřáslo a Tau ztratil rovnováhu. Izmael se natáhl, aby ho zachytil, ale dráp na Sol´vuově noze zapříčinil, že kopanec do Izmaelovy tváře byl opravdu bolestivý. Sol´vu se zvedl a namířil svou zbraň znovu, tentokrát na Izmaelovo oko.
„Dávka z takové blízkosti tě zabije. Tvůj přítel mi snad ještě poslouží, až mu znovu přemažu paměť, ale ty, ty jsi bezcenný."
„To by ta tvoje mašina musela fungovat, debile!" ozval se Bastal a ve stejnou chvíli Sol´vovým ramenem proletěla střela z Bolteru a oddělila mu ruku. Končetina vylétla do výše a bez problémů proletěla energetickým polem trysek. Izmael neváhal a také se chopil Bolteru. Sol´va se díval na modrou krev, prýštící z jeho rány, a jen se usmál: „Vaše zbraně nedokáží ani úspěšně zabíjet, natož překazit Vyšší Dobro!"
„Sleduj!" řekl Izmael, pustil Bolter k nohám a podruhé chytil raketomet, pak ho namířil na trysku.
„Ne!!!" zařval Sol´va, ale to už jeho loď bouchala zevnitř, štít byl totiž silně oslaben, a když raketa narazila na okraj eliptické trysky, ta se zhroutila jako kdyby byla z papíru, technologie Tau nepočítala s takto přímým zásahem, a už vůbec ne s raketou, kinetickou zbraní, nikoli energetickou. Loď se otřásala, a z jejích stran vyšlehly plameny. Sol´vu se při otřesu svalil na záda a začal klouzat po boku lodi dolů. Bastal se vrhl po hlavě za ním a Izmael dlouho neváhal. Asi třicet metrů svažující se plochy lodě uběhlo jako nic a když všichni tři proletěli hradbou plamenů, vylétajících z okrajů lodi, ocitli se na jedné hromadě. Jejich pád zbrzdil mrtvý Hragt. Když se Izmael vzpamatoval, první co cítil, byla bolest. Druhou věc vnímal obrys Bastala, jak drží nůž až po čepel zaražený v břiše útočícího Kroota. Bitva ještě neskončila, pouze ji začal ozařovat nový zdroj světla - hořící loď. Izmael se opatrně podíval přes jednu z beden po jednorukém Tau, ale nikde Sol´vu neviděl. Pak, zničeho nic, hned za okrajem bedny, na které ležel, vyletěly dvě sondy, vznášející se nad bojištěm, a obě držely za jedinou ruku tu samou postavu. Vykřikl a zalitoval, že nedrží raketomet, pak zoufale zařval ještě jednou, ale pak si uvědomil, že nepřítel je od něho jen pět metrů, rychle se však vzdaluje. Otočil se a uviděl, že Bastal myslel na to samé, už držel v ruce čerstvě vyřízlý vak z Krootových útrob. Bastal skočil na bednu, udělal dva kroky a hodil vak plný nechutné břečky po unikajícím nepříteli. Žaludek letěl nepředstavitelně dlouho, až se zdálo, že se čas zastavil, ale pak dopadl na jednu ze sond, a jeho obsah začal kapat na Sol´vuovu hlavu.
Jakmile byly sondy dostatečně vzdálené, Tau se pustil a dopadl na nohy, pak se dal do běhu. Za ním se pustili hned dva Hragtové, zuřiví právě proběhlým bojem a nažhavení pachem ještě živé bytosti, nesoucí čichovou stopu nepřítele. Izmael sledoval, jak se jeden z nich vrhá na řvoucího Tau, pak výjev zakryla jedna z beden. Najednou se Izmael podíval na Bastala, a oba si výmluvně čichli ke svým brněním. Okamžitě je začali svlékat, až oba stáli jen v hadrech, které dostali předtím od lovců, a takto se také postavili na jednu z beden. Izmael měl nejspíše zlomených pár žeber na levé straně hrudníku, oba měli mnoho oděrek a škrábanců, ale nic nemohlo zkazit pocit z vyhrané bitvy. Začali řvát nadšením a přebytkem bojové euforie, vstříc se jim ozývaly výkřiky desítek mužů a Hragtů. Bitva opravdu skončila ve chvíli, kdy začala hořet loď, protože všechny její obránce jakoby přešla veškerá naděje. Domorodci je pozabíjeli jako na jatkách. Hragtové se nějakým podivným způsobem dovtípili, že lidé nejsou to samé jako Krooti a Tau, a nakonec se z nich stalo něco jako Krootští psi, jenom mnohem, mnohem větší. Po boji Bastal došel na místo, kam naházeli mrtvoly nepřátel, jejich vybavení a zbraně, a zapnul na té pochmurné mohyle radiomaják, který by měl dát všem říšským jednotkám vědět, co se zde stalo, z šesti Dreadnoughtů zbyli čtyři, kteří se rozestavili kolem hromady těl, vypnuli přívody energie a vrátili se ke svému spánku, tentokrát v rolích strážců, spících, dokud je další příchozí neprobudí. Izmael se zotavoval dlouho, ale v pečlivé Hulově péči. Nakonec se oba vojáci dostali do své původní kondice a život na planetě, které Tau říkali Uvo´klai si proběhnuvší bitvy ani nepovšiml. Čas zde běžel stále dál, jen jakoby se zdejší příroda smířila s přítomností lidí. Hragtové toho byli důkazem. Krootští psi, kteří se při bitvě rozprchli, se sice ještě množili, ale nikoho nenapadali. Po asi měsíci od bitvy, kdy se národ domorodců dostal z krize a začal znovu normálně

žít, se zdálo, že vše zapadne do stejných kolejí jako před stovkami let. Marně si Izmael s Bastalem lámali hlavu s tím, kde asi jsou zbytky obrovské armády Tau, kterou zde tak dávno napadli, nebo jestli Sol´vu zmizel ve střevech Hragtů nebo se ještě někde skrývá. Vydali se na pouť do pralesa, aby našli jen ohořelé zbytky bývalých říšských základen a důkazy o tom, že boj neprobíhal jen v tom „jejich“ táboře Tau. Všude se vršily mrtvoly lidí a Tau, Krootů a Krootoxů, ale jakoby se všichni pozabíjeli navzájem. Hul nabídl svou dceru k sňatku Izmaelovi, ale ten se v tu chvíli uzavřel do sebe. Každý den pak chodil na místo, kde tlely mrtvoly nepřátel a rozpadala se kostra jejich lodi, aby čekal na odpověď, která by snad přišla na přijímacím signálu radiomajáku. Co čekal, nevěděl, snad jen zprávu podepsanou jménem Ghala, snad Císař, cokoli. Nicméně čekal marně. Bastal se trápil méně než on, ale zdejší ženy ho přesto nechávaly chladným. Oba byli zocelení, silnější, přesto uvnitř křehcí více než kdy jindy. Za dobu, která se zdála nekonečná, se ozvalo hlasité pípání a Izmaela zavolali k radiomajáku. Odjistil sluchátka a nasadil si je.
„Tady Izmael Oltamar z Třetího pluku říšské pěchotní brigády XVI na planetě Uvo´klai, totiž Elerga 12.“
„Hlásí se… komandér… tus… sím… eďte… ou… lohu!“
„Poloha přesná umístění vysílače.“
„Po…ílám…ám…otku!“
„Rozumím, čekám.“
„Bri…onec.“
„Oltamar konec.“
Izmael nevěděl co má říct, když se ho Hul zeptal, co se stalo.
„Odjíždím, s kouzelníky z jiných světů.“
„Hmm, já jít říct Bast, on asi chtít vědět taky.“
„Ano, jdi.“
Během dvou hodin atmosférou prolétly tři lodě, dvě výsadkové a jedna nákladní, a vyložily dvacet Mariňáků v plné zbroji a jeden tank. Na místě přistání už čekali všichni z vesnice, jezdci na Hragtech i střelci s Krootskými zbraněmi, do kterých vyráběli kamenné střely. Všichni beze zbytku sledovali majestátní scénu přistávajících lodí a seskupujících se vojáků. Mezi nimi se objevil elegantní a jako vždy klidný komandér Briatus a došel ke dvěma mužům, které mezi domorodci poznal jen díky zbytkům brnění. „Rychle se spakujte hoši, tohle je zóna nepřítele, kterou před měsícem Říše opustila.“
„Ne pane, nezbyl tu ani jeden,“ řekl Bastal a podíval se na Izmaela, ten pokrčil rameny.
„To mi ještě vysvětlíte, vojíne.“
„Ano pane.“
„Tak letíme, nebo se budete loučit?“ kývnul Briatus k domorodcům a poodstoupil od jednoho Hragta, který k němu přibližoval své obrovské zvědavé nozdry.
„Letíme, pane.“
„Tak pojďte.“
Tři postavy se vydaly ke kordonu vojáků a mávaly na rozloučenou zástupu, který se s nimi loučil jen nerad.
„Pošleme sem pomoc - kněžky Vůle Císaře,“ řekl Briatus, když se blížili k lodi.
„Není to potřeba pane, tito lidé byli již poučeni o víře v Císaře a Říši, a jejich kultura podivuhodně splynula se zdejší přírodou. Včetně vrozených dědičných chorob, jestli mi rozumíte,“ pronesl důležitě Izmael, čímž zahnal jakékoli pokusy o to, aby se sem vydala kterákoli z rádoby dobrovolných a rádoby pomoc nesoucích organizací Říše. Naposledy zamával a všiml si postavy Hula, jak mává a slzy mu kanou a tečou v potocích po špinavé tváři. Naposled se ještě Izmael odhodlal a vyběhl ven, aby stanul naproti statnému, přitom inteligentnímu Hulovi.
„Hule, jmenuji tě vrchním kouzelníkem, na tomto světě už nikdy nebude větší kouzelník než jsi ty, uč své žáky, ale velkou i malou magii zavrhni, tak pravím já, Izmi. Byl jsi můj přítel a tvůj lid mou rodinou po dlouhou dobu, chraň jej, jako bych to dělal já a Bastal.“
„Já slibovat, slibovat Izmi, ty jít za Ghala, ty štěstí najít! Ona čekat, daleko, ale čekat a žít.“
Izmael se podíval do mužových očí a uviděl v nich něco, co nedokázal pojmenovat. Jak mohl znát Ghalu? Nicméně nedal nic znát, objal Hula, otočil se a vyběhl do lodi. Bastal tam stál a mával, podíval se na Izmaela a kývnul. Izmael kývnul také a dveře lodi se před nimi zavřely.
„Ještě vyzvedněte ty Dreadnoughty, ti vojáci si to zaslouží.“
Loď se vznesla a opustila planetu, druhý domov dvou mužů, kteří zde mohli kdykoli tisíci způsoby přijít o život, přesto se tak nestalo. Něco, co je chránilo, snad zůstalo v nich, v jejich nitru, a Izmael přemýšlel, zda se může odvážit to nazvat Vyšším Dobrem…
„Tak kam to bude chlapci?“ zeptal se Briatus, když stanuli čistí a oblečení ve slušivých uniformách na můstku vesmírné lodi.
„Jste teď hrdinové, které čeká vyznamenání, takže mohu jednu transportní loď obětovat k vašim osobním účelům.“
Izmael se podíval na Bastala, pak na Briata a rozhodl.
„Do systému Graulac, planeta Staln 16, a další zastávku bych prosil planetu Kalhanis.“
„Takže do srdce Říše na planetu rozkoše Graulac a pak na samý okraj bezpečného vesmíru, plného Eldárských pirátů? Dobrá, co koukáte, vojíne! Slyšel jste kurs! Až budou připraveni, budete pilotovat loď těchto mužů,“ okřikl Briatus muže stojícího vedle něho a pak přešel ke dvěma hrdinům dne, hned na to jim pokynul ke konferenční místnosti.
„Prosím, mám hodně otázek, hodně otázek.“